

Zpráva faráře pro výroční sborové shromáždění 2024

Sestry a bratři,

na začátku stavby Útočiště jsme četli z listu Petrova: „I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista (1P 2,5). Církev, sbor – to nejsou budovy a projekty, ale lidé. Dnešní ohlédnutí za uplynulým rokem má být především řečí vděčnosti: Bůh z nás staví svůj dům přes všechny naše slabosti. Církev a její poslání je dílo Kristovo, nikoli naše. A přece na něm máme svůj podíl.

A to je to druhé, co s obrazem stavby z živých kamenů souvisí. Každý z nás má v životě církve své nezastupitelné místo. Každý dostal ve křtu nějaké charisma, dar Ducha svatého. Po každém kamenu by ve zdi zela díra a funkce stavby by byla ohrožena. V některých dobách jakoby tato skutečnost zůstávala v pozadí: církvi se mysleli církevní úředníci a těmi, kdo pracují na vinici či stavbě Páně, faráři. Dnes nám Hospodin - například skrze proměnu financování - důrazně připomíná, že tomu tak není. Všichni se podílíme na jednom díle: někdo kázáním, druhý praktickou službou. Sbor není jen přístav, je to také stavba, která od nás žádá osobní nasazení. Je to prostor, kde se učíme chápat, že kdo dává, mnohem víc dostává. Do budoucna se této logice budeme muset zřejmě učit ještě intenzivněji.

Někdy se nám zdá, že potřeb je nepoměrně víc než zdrojů. Je to situace normální, stejná jako v evangeliu. Pán říkal a říká stále: „Žeň je mnohá, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň (L 10,2).“ Ano, žeň je mnohá, dělníků málo. To je fakt. Ale důležité je to, co s tím máme dělat: Ne se vrhnout do horečnaté aktivity, jíž bychom chtěli vše zvládnout. Ale prosit Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň. Nejprve se modlit. Přestaneme-li věci zvažovat jen naším praktickým a omezeným rozumem, přestaneme-li klást vedle sebe argumenty, proč to či ono nejde a nemůžeme, nebudeme-li se znepokojovat omezeností našich možností, ale budeme hledět k Bohu, u něhož není nic nemožného (L 1,37), budeme-li děkovat za dary, které jsme dostali, a prosit o ty, které nám chybí, budeme svědky Božích divů. Právě v modlitbě se může znovu odehrát to, co proběhlo kdysi mezi Bohem a prorokem Izajášem: „Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“ I řekl jsem: „Hle, zde jsem, pošli mne!“ Odpověděl: „Jdi...“ (Iz 6,8-9).“ A to je také jediná přiměřená odpověď na problémy církve a nouzi světa.

Karel Šimr, váš farář